

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389376656/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

prægtig! det skal vi ha' nydelig! extra,» og saa videre. Men tilsidst fremkom Fiedler med en splinternye Composition, som han ordentlig med et glubsk Gefjæs holdt Herredsfogden lige op under Næsen, og som afpressede denne et A . . . . h! der gik igjennem flere Takter, og endte smorzando. »Den smager ham» raabte Kammerraaden. »Det troer jeg nok» sagde Fiedler, »det er en nye Quartet for fire Violiner.» »Hvordan skal vi faae den?» spurgte hiin i sørgelig og næsten grædende Tone. »Vel skal vi det» svarte den Anden; »De, og jeg, og Assessoren, og – Hr. Rectoren; han kan; det veed jeg.» »Bravo!» skreeg Herredsfogden, og bukkede sødt smilende for mig – »men hvad er det der ligger?» »hm!» svarte Fiedler; »det er noget som vi ikke kan bruge; man har sendt mig det med det øvrige – en stor italiensk Aria med Accompanement af Violin, Violoncel, Fagot og Hoboe. Instrumenterne har vi; men hvor er Soloen?» »Det var muligt, Alice kunde» tog den ene Jomfrue Hansen Ordet; »hun synger flere saadanne græsselige lange Tingester – jeg vil gjerne vise hende den –» – gjør det, bedste Jomfrue!» raabte Herredsfogden, men Fiedler sagde med foragtelig Mine: »Pyt! – skal vi prøve Quartetten?» – Den gik, dog ikke uden adskillige Smaafejl, ved hvilke Stadsmusikanten snævrede, eller stampede i Gulvet.

Saamange af Selskabet, som ikke forstod eller ikke yndede Musik, listede sig efterhaanden bort, og toge fat paa anden Slags Spil – jeg mener Kort og Tærninger. Og saaledes bleve vi Kunstens Dyrkere, med nogle faae Tilhørere og Tilhørerinder, overlade til os selv og vor Ørensløst.

Det var bleven Aften. Vi vare ifærd med en Symphonie, da jeg under en Pause seer et Fruentimmer, som jeg ikke før havde bemærket. Hun stod ved Siden af Jomfrue Hansen lige nede ved Døren, og hørte til med nedslagte Øjne. I Haanden holdt hun en Rulle Papir – det maatte være hende – Alice! men uagtet min højt spændte Nysgjerrighed, kunde jeg kun skjænke hende et flygtigt Blik; thi Musikken rev mig med sig. – Symphonien var ude. Hun traadte frem, langsom, beskeden men ikke bly. »Pyt!» sagde jeg i mine egne Tanker, da jeg nu nærmere betragtede hende – »smuk Figur; men intet udmærket Ansigt – saa koldt, saa livløst!» Hendes Øjne saae jeg endnu ikke, og først længe derefter; thi de bedækkedes næsten halv af Øjenhaarene; og hun fastede dem ikke paa Nogen, de føer kun ganske flygtigt over dem hun talte med. Hun traadte hen til os, udfoldede Rullen, og sag-